צורת לשם-אנשי קצה!

כשם שבקיבוץ הנצרך ליישובו של עולם, התכלית של ההנהגה הקיבוצית היא שיחיו" בני אדם יושבי הארץ חיים ממוצעים מסודרים. אמנם כדי שהכלל יגיע לחיים אמצעיים, צריכים אנשים יחידים, עומדים על משמרת עבודת הכלל, להתנדב בעבודה רבה יוצאת חוץ לגבול האמצעי, כעבודת אנשי החיל (הצבא) שלפעמים ינדדו שינה מעיניהם ויעמדו הכן על המשמר שעות רבות יותר מהערך הראוי לחיים ממוצעים. והם מקבלים באהבה את העול הזה, אם בעלי נפש הם ושמחים בעבודתם, באשר יודעים הם, כי רק בהתנדבם הם להעמיד את מצב חייהם במצב יוצא מגבול הסבל הממוצע, יצלחו את בני אומתם בחיים הממוצעים ... אם אנשי החייל ישובו להיות מתנהגים בחייהם בגבול הממוצע אז תהיה המדינה אבודה ולא תשיג גם אורחות חיים ממוצעים, כי חמס ושוד יתרבה בה ויד יצריה תשיג להדפה ('ולכלות המעל פני האדמה". (הרב קוק, עין אי"ה ברכות ב

כל חברה, כל קבוצת אנשים, שואפת לחיות חיים ממוצעים נורמליים בכל תחומי החיים - הכלכליים, החברתיים, הבטחוניים, ההשכלתיים וכו'. אך על מנת להגיע למצב נורמלי זה צריכה כל מדינה אנשים המוכנים להיות 'חיי קצה' – מעבר לאמצע מבחינת ההשקעה, המאמצים, הזמן וכו' כדי שהחברה כולה תחיה באמצע. בכל קהילה ישנן ועדות שבהן נמצאים אנשים המוכנים לעבוד קשה יותר מהאדם הרגיל בדאגתם לביטחון, לחינוך, לקליטה וכו'. אם ח"ו לא יהיו בחברה אנשי 'קצה' לא רק שהיא לא תצליח לעלות ולהתפתח אלא לא תוכל להתקיים בחיי אמצע נורמליים ולאט לאט תתפורר ותתפרק. זאת ועוד, לא רק ש'אנשי הקצה' אינם מקטרים ואינם מתוסכלים על היותם כאלה, אלא הם שמחים בעבודתם ובתפקידם, ורואים זאת כזכות גדולה שנפלה בחלקם.(זו ה'מיתה' שעליה דיבר ר"ל.) כל חברה צריכה להוציא מתוכה אנשים בעלי אחריות ויוזמה, אנשים אידיאליסטיים הדואגים באמת לטובת הכלל גם עד כדי 'מיתה'. כלומר, הם מתמסרים להתפקידם על חשבון נוחות, פרטיות וצרכים אישיים.

אוי לה לחברה שאין בתוכה מי שמוכן לקחת אחריות בשביל מימוש ערכיה ואידיאליה.

החברה הישראלית היום צריכה הרבה 'אנשי קצה' בתחומים רבים, בבתי מדרש, בהתיישבות, בחינוך, בצבא, בפוליטיקה, בכלכלה, בתקשורת, בג'ידול משפחות גדולות ועוד ועוד, וכל זה מתוך חיים של תורה אמתית ושלמה, וכך ורק כך נזכה לחיי אמצע תקינים ונורמליים בכל תחומי החיים המעשיים והרוחניים.

הטובים לקצה!

(הרב עדן טמיר)

"לאחרונה אני מרגיש שהגיוס מתקרב וזה גורם לי לחדד לעצמי שאלות רבות. למה? ולמה דווקא אני? והתשובה שנמצאת אצלי חזק מאוד היא שאני לא מוכן להיות אדם פשוט-לא לכך נוצרתי. אין לי שום כוונה לחיות חיים נורמלים כמון רוב בני האדם, פשוט לא באלי! אני מרגיש שזה בזבוז להעביר את החיים בזולה, בתוך החממה-זה לא בשבילי. בחרתי בדרך הקשה והמורכבת בשביל לא להיות אדם פשוט. אני כל כך רוצה לעזור לעם ישראל! אני מרגיש שאסור לי לוותר, ויתור גורר ויתור ואם אני אוותר עכשיו ואמשיך לחיות בקונכייה שלי-זה לא יהיה אני!

לכן למרות הכאב, אני לא מסוגל לוותר על הצבא, לא בגלל שזה צבא, אלא בגלל שאני חייב לפרוץ את החממה! זה מפחיד, אבל מי ששורד, יוצא הרבה יותר חזק ובעל השפעה! אני לא רוצה להיות אדם נורמלי, פשוט חבל, יש מספיק אנשים נורמלים ונראה לי שלא צריך עוד מיותרים."

(דוד רובין- "הדרך אל החלום")

אהובים, להיות בעלי תפקיד זה להיות אנשי קצה, זה לשאוף כל הזמן הכי גבוה שאפשר–לא להישאר בבינוניות.

הרב קוק כתב בספרו "שמונה קבצים": "כל מה שאדם מתגדל, מתגדל העולם כולו עמו", ככל שאדם מכוון גבוה, שואף גדל, כך הוא משפיע יותר, ככל שאדם גדול יותר כך הוא מושך איתו את העולם כולו. אני חושבת שהמשפט הזה מבטא את התפקיד אותו באנו לעשות, קיבלתם תפקיד גדול.

אנחנו צריכים כל הזמן לשאוף להשתפר, לעשות מעשים גדולים, להיות ראויים לתפקיד.

אני לגמרי מאמינה שיש לנו את הכוח לעשות מעשים משמעותיים, לייצר פה סניף מלא בעשיה, בערכים.

מאמינה בכם שאתם ראויים לתפקיד ושרק תמשיכו לצמוח ולגדול לגובה.

אתם מדהימים! ואתכם צריך לקצה! מאמינה בנו, תמר ♥